

ผักเอื้อง

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Persicaria orientalis* (L.) Spach

ชื่อพื้นเมือง ผักโพะพะ (นครราชสีมา); ผักไผ่น้ำ (ภาคเหนือ);
ผักเอื้อง (ภาคกลาง)

ชื่อวงศ์ POLYGONACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น ผักเอื้องเป็นไม้ล้มลุก ขึ้นริมน้ำ ต้นเป็นปล้องๆ ลำต้น สูง 15 – 30 เซนติเมตร

ใบ ใบเป็นใบเดี่ยว เวียนสลับออกจากลำต้น แผ่นใบมีขนปกคลุมทั้งสองด้าน สีเขียวอ่อน ก้านใบสั้นและมีกาบใบเป็นแผ่นบาง ๆ หุ้มรอบลำต้น

ดอก ดอกออกเป็นช่อที่ปลายยอด ช่อดอกตั้งขึ้นสีขาวเมื่อบานแล้วจะมีสีชมพู แห้งที่พบ ป่าดิบแล้ง ป่าเต็งรัง ริมลำห้วย

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดรำไร ขึ้นได้ดีในที่ชื้นหรือมีน้ำขัง

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ตลอดปี

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ใบ ลำต้นอ่อน รับประทานเป็นผักสดกับน้ำพริก ลาบ ก้อย หรือแกงส้ม

รส จืด มัน

การขยายพันธุ์ เพาะเมล็ดและปักชำ